

Gangler: Becsület és büszkeség

Fáradtan, magába roskadva ült az ágy kemény kerevetén. Fásultan és - ha magában nem is tudta bevallani, de legbelül már - megtörtén forgatta a keze ügyébe akadt tört. Egyetlen mozdulat és vége lenne... Dicstelenül és szegényben, de legalább nem orvul az éj leple alatt. Vagy kiékelje vele az ajtót? Ugyan minek... hiábavaló, mint minden más az elmúlt négy napban.

Lemondóan legyintett, aztán mégis feltápáskodott, és hangos nyögéssel hajolt a küszöbhez. Mégis kiékelte az ajtót. A sarokba húzta az egyik rozoga háromlábú széket, és rátelepedett. Az ócska tákolmány bántó recsenéssel tiltakozott a hirtelen terhelés ellen. Kétélű, oroszlánfejes markolatú kardját az asztalnak támasztotta, és beletörődő, lassú mozdulattal készített az asztalra egy vaskos kódexet. Elrendezte a csorba ónkancsót és a két kopott kupát, majd rövid gondolkodás után mellé helyezte a pipáját is.

Ideje van bőven... Óh igen, most már bőven van.

A vörös hold félkaréja eltűnt a horizont mögött, hogy átadja helyét hideg ezüstsztárban ragyogó testvérének, de előtte még pár percre sötétségbe borult a világ, s a csillagok, mint megannyi riadt szentjánosbogár ragyogtak félösen az ég halotti leplén.

A háztetőn mozgás kelt. Árnyék vált el hangtalanul a ház falától, és óvakodott nesztelenül a tető pereméig, majd egy szemvillanás múlva eltűnt az egyik ablaknyílásban.

A deszka nem recscent meg, csak két puha nesz kísért az árnyat, ahogy belendült az ablakpárkányról a gyér csillagfényben fürdő szobába. Az ablak félhomályos négyszöge az ágy lábánál kikandikáló csizmás lábra vetült, de a szoba többi része éji homályba burkolózott. A sötét csuklyába burkolózó árny csupán egy pillanatra tétovázott az ablakkeret mellé húzódva, majd mikor megbizonyosodott, hogy az alvó nem eszmélt föl, hangtalanul osont közelebb.

Kelme suhant, ahogy a köpeny alól előröppent a keresztvas nélküli penge. Sima mozdulattal, kurta íven hasított a levegőbe, aztán megállapodott az ágyban fekvő alak szívében.

Egy nyikkanásnyi ideje sem maradt szerencsétlennek.

A csuklyás alak előrehajolt, szabad kezével a takaró széléért nyúlva, hogy megbizonyosodjon a másik végzetéről, és összerezsent, ahogy a szoba éjsötét sarkából karcosan felcsengő éltes hang ráparancsolt:

- Ne mozdulj...

A csuklyás kezében megmerevedett a kard, gerincén a félelem jegesen borzongató ujjá szánkázott végig, hogy érintése nyomán égnek meredt minden egyes szőrszála. Pánikszerűen rohanta meg az érzés: ha akart volna, se tudott volna megmozdulni. Tagjait mágia szötte bilincsek kárhóztatták tétlenségre.

Dermedten állt, csak szemében lobbantak fel a harag szikrái.

A szoba árnyakba burkolózó sarkából – aminek mélyén az asztalt sejtette – zsarátnok gyúlt, akárha a férfi szemében lobogó tüzet akarná utánozni. A pillanatra felvillanó fény egy széken ülő, megtermett alak körvonalait nyalta körbe vörösös derengéssel.

- Ne is próbálkozz. Egy darabig nem tudsz mozogni. Addig semmiképp, amíg a pipámat meggyújtom. – szelíd hangjában lemondás és valahogy szomorúság bujkált. – Utána, ha gondold, folytathatod amit elkezdted, vagy Krad tudja, adsz egy becsületben megöszült lovagnak még negyed órát az életből, míg elmesél egy történetet. Csúf történet, teli árulással, ármánnyal és vérrrel, de - az Örök Bölcs a tudója - igaz történet, s manapság egyre ritkábban lehet ilyet hallani...

A zsarátnok ismét felszikkasztott, és a szobában a kapadohány torokkaparó füstje áradt szét. Az öreg kimért lassúsággal tette a kovárt az asztalra, majd elégedett sóhajjal dőlt hátra a támlátlan háromlábú sámlin, széles vállait a falnak vetve.

- Csak hallgass meg, nem kérek többet. Se megértést, se együttérzést, szánalmat pedig főleg nem. Csak legyen, aki végighallgassa, mi is történt valójában. Még azt se kérem, hogy elhidd amit mondok... Krad a tudója, utána befejezheted, amit elkezdted.

Az öreg tekintete a csuklyás férfit kereste, és lemondóan fújta ki a füstöt, amint a bizalmatlanság villódzását vélte felfedezni a szempárban.

- Látom, nem bízol bennem. Megértem persze, mit ér egy hitszegő ígérete. Üres locsogás, kétszínű ármány, igaz? A nemesi szavam feltételezem nem elég neked, de megteszi-e a lovagi becsületszavam? Nem, igaz... a hazaáruló senkinek nincs neve, ne legyen hát szava sem. Pedig voltak idők mikor még adtak egy lovag szavára... Én ott voltam Sagrahasnál, Vinalinál, én megéltem a háborút, én tudom mit jelent az, hogy becsület! Az árulótól elvehetik mindenét: a családját, vagyonát, nevét. De a lovagtól soha, soha nem vehetik el a becsületét!

Az öreg szemében különös fény gyúlt, hangja magabiztos volt és önérzetes, mint egy Krad lovagoknak parancsoló száznagyé. Aztán mintha elvágta volna. A pillanat varázsa elszállt, akár a kapadohány füstje a hűvös éjszakában. A széken újra a törődött, megroppant öregember ölt.

- Felelj hát, adsz-e a halálraítéltnek egy búcsúpillantást a szabad égre, haldoklónak egy korty vizet, egy ősz öregembernek negyed órát?

A csuklyás férfi tagjait gúzsba kötő mágia olyan hirtelen enyészett el, hogy kis híján az emberformára kitömött szalmazsákok közé zuhant. Megtámaszkodott a kereveten, majd kardját leengedve, de továbbra is minden idegszálával figyelve az ágy sarkára telepedett, alig több mint két kardtávolságnyra (vagy egy kurta rugaszkodásnyira) az öregtől. Nem szólt csak biccentett, és Krad homokórájában peregni kezdett egy utolsó marék homok.

- Köszönöm. Csak remélni tudtam, hogy így döntesz. Életem történetével nem kívánlak fárasztani, de ha lehet még egy kérésem: ez itt – bökött a hóna alá támasztott poros kódexre – kőborlásaim története. Útinaplók, beszámolók, egy élet

munkája. Lassan betelik, de ha nem tévedek – intett az ágyon ülő alak felé – nem lesz már alkalmam újat kezdeni. Ha elvinnéd a lamarki egyházmegyében álló rendházba, leköteleznél vele mind engem, mind a lovagrendet. Értékes, közel négy évtizedig gyűjtögetett tudás, kár volna veszni hagyni.

Egy darabig elmélázva babrált a pipa csutorájával, aztán az asztalon álló kancsóért nyúlt és bort töltött mindkét kupába.

- El is felejtettem. Egy kupa bort? Kiváló évjárat, 3702-es lavalosz. Errefelé igazi ritkaság...

Mikor nem érkezett válasz, egy hajtásra ledöntötte az egészet, majd a másik kupáért nyúlt. Már nem az első lehetett ma éjjel.

- Akkor ezt most a te egészségedre... Nem kell aggódnod, nem húzom már soká az idődet. Mire a pipám leég, végzek én is. Először is tudom mért vagy itt, másodszor pedig minden amivel vádoltak hazugság. Krad látja a lelkem, hazugság az első szótól az utolsóig: gyilkosság, kémkedés, hazaárulás. Jól sorolom?

Kutatón fűrkészte a másik arcát, de a kötelességtudat maszkján nem tükröződtek érzelmek, hát nehezen forgó nyelvvel, akadozva folytatta.

- Tudom, hogy nem hiszel nekem, de jó húsz év is eltelt azóta, hogy vér mocskolta a kezemet. Igen, van már vagy húsz esztendeje annak az emlékezetes tavasznak, mikor együtt rúgtattunk a Naplovagokkal a Pidera keleti lankáin... Az volt az igazi hőskor. Igaz harcok nemes ügyekért. Kardot emelni az árvák, az elesettek elé és lesújtani vele a gonoszra. Gyámolítani a gyengéket, támaszt nyújtani a rászorulóknak. Engem még így neveltek...

- Azóta kiveszett a virtus a világból. Elmúltak azok az idők, mikor még tisztelet övezett egy kivénhedt, rozoga öreget, aki már csak arra jó, hogy porszagú föliánsok, katalógusok és indexek közt rohadvá várja meg az idejét, hogy megtérhessen az Örök Bölcs színe elé. Elszállt felettem az idő, csak most veszem észre. A fegyvertársak, barátok elmaradtak, elhullottak és itt maradtam én, hasznavehetetlen vénember, de persze... egy hazaárulásra még jó vagyok!

- Elpazaroltam egy életet, tudod? Mit tettem, ugyan mit egész életemben? Egy fiatalkori hibámért esdekeltam bűnbocsánatért 10 hosszú esztendeig, tán sokkal tovább... És az értelme mi volt? Ez a kódex itt, tele hasztalan, sokadrendű, ezerszer is lejegyzett ostobaságokkal! Hát mi? Mi akkor? A hátrahagyott holtak, akikbe én mártottam hideg acélt? Az elherdált atyai örökség, vagy a testvérek megbosszult halála? Mi, mi, mi? Óh, Krad mindennek tudója, hát mi célod velem ezen a világon? Mi célod még velem, mondd! Hát azért bocsátottál meg, hogy szenvedésre ítéltes, hogy örök tudatlanságra kárhozzam?

Az öreg hangjában tehetetlen harag bujkált, szemében vad tűz csillogott, a levegőt zihálva szedte, kezében hangosan roppant az ónkupa. Már-már felpattanni látszott ültéből, karjait újra erő járta át, ismét sagrahas hőse volt, aki lord Ranga oldalán törte az utat a Vihargárda sorai felé.

Aztán elmúlt, mert hamis volt a láng, ami pár pillanatra újra fellobbant, a bor csalfa varázsa hevítette újra a lélek mélyén lassan kihamvadó tüzet.

Vége volt, és a csuklyás férfi tudta, nem is jön vissza többé. Az ősz lovag elbukott. Megannyi csata, kiállt szenvedés és megpróbáltatás után egy eldugott falucska nevenincs fogadójában, rozoga széken ülve tört meg végleg a zászlóháború veteránja.

A csillogás kihunytt megfáradt szemeiben.

Feladta.

Hangja most olyan tompán, távolian csengett, hogy a másik férfinak belésajdult a szíve. Átérezte a lovag fájdalmát, a magatehetetlenség szülte kétségbeesett dühöt, ami belülről emészti. A kötelesség és a büszkeség harcát.

- Ott se voltam azon az átkos hajón... vagy talán épp ezért vádolnak, mi? Csak nem ez az ok?! Hogy csak én nem voltam ott egyedül? Hiszen éppen ők voltak akik máshová... hiszen épp ezért küldtek oda! Igaz? Pontosan tudták, hogy a hajó el fog süllyedni. Tudták, és mégsem tettek ellene... Mindet feláldozták, hogy az árulót elfogják. Mindenkit egy miatt...

- De hát hogy lehet, hogy a herceg nem tudott erről, ha pedig tudott, miért nem tett ellene?

Tekintetében ott bujkált a felismerés, és a csuklyás férfi nem irigyelte azért, amire rá kellett döbönnie. Halotta, amint az öregnek elakad a szava és félrekapta a tekintetét, hogy ne kelljen látnia, amint a nehézlovasság száznagya megtántorodik a felismerés súlyától.

Az alattomban döfött tör fájdalmasabb sebet ejt a nehézlovasság kopójánál.

- Bűnbaknak kellettem... hogy a felelősség rám szálljon a hercegi família helyett. A biztos halálba küldeni megannyi ártatlant! Hogy tehették ezt, hogyan?!

A csuklyás rezzenéstelen arccal hallgatta a másik kétségbeesett kiáltásait. Csak pár másodperc kellett, amíg a lovagnak teljesen összeáll a kép. De leszegte a fejét, mikor az öreg ráemelte kivörösödött szemeit. Nem tudta állni a tekintetét, aminek mélyén a felismerés határtalan keserősége derengett. Megrándult az arca, amint visszaidézte a tanácsnok szenvtelen arcát, ahogy hideg közönnyel bökö a listán szereplő nevek egyikére: Erhard Ulessis D'Ermont.

És elrendeltetett...

Ahogy megszólalt hangja rekedt krárogásnak hatott, de ott bujkált benne valami mély, megfoghatatlan mellézköngye: megértés, együttérzés, talán a szánalom.

- Ugye tudod, hogy nem engedhetlek el, öreg? Én megtenném, de a hercegség érdeke, hogy most meghalj.

Mély, erejét vesztett sóhaj szakadt fel a lovag mellkasából.

- Krad a tudója, ha ez az ő akarata, hát legyen így vége. A hercegeért és az országért. De nem önként, és nem megalázva!

A csuklyás férfi biccentett és felkelt az ágyról. Az összetört, hitében meghasonlott, becsületében meggyötört lovag keze pedig remegve nyúlt az asztal mellé támasztott kétélű, oroszlánfejes markolat után, és végső megnyugvást lelt a tenyerébe simuló acél hűvösében. Arca komor, tartása ismét egyenes, hangja a Vinalinál rohamra rúgtató száznagy hangja volt:

- Védj magad, Embervadász!

